

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/117/2023
Identifikačné číslo spisu: 1714209214
Dátum vydania rozhodnutia: 30.10.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Holíč
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:1714209214.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1. H. Y., narodenej XX. H. XXXX, L., J. X, zastúpenej advokátom JUDr. Jurajom Babišom, Bratislava, Šoltésovej 14, 2. H. J., narodenej X. S. XXXX, L., R. X, 3. E. K., narodeného XX. X. XXXX, H. J. L., L. XX, 4. R. Š., narodeného XX. G. XXXX, H. J. L., Y. XXX, žalobcovia 2 a 4 zastúpení advokátom Mgr. Richardom Trusinom, Bratislava, Hálkova 1, proti žalovanému G. J., narodenému XX. H. XXXX, H. J. L., Š. XXX, zastúpenému advokátom JUDr. Andrejom Garom, Bratislava, Štefánikova 14, o vypratanie pozemku, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-45C/142/2015 (pôvodne Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 45C/142/2015), o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. júna 2021 sp. zn. 16Co/231/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni 1.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III ako súd prvej inštancie (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 45C/142/2015-246 zo dňa 29. 11. 2018 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal proti žalobcom 1/ až 4/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobcovia 1/ až 4/ sa žalobou v znení jej zmeny pripustenej dňa 9. 2. 2016 domáhali vypratania pozemku parcela č. XXX/X, orná pôda o výmere 2.537 m², zapísaného na LV č. XXXX, katastrálne územie H. J. L., obec H. J. L., okres R., predstavujúcej plochu ohraničenú spojnicou bodov 8001, 8002, 8003 o výmere 24 m², označenej vo vytyčovacom náčrte č. 1850 zo dňa 17. 3. 2013, č. plánu 4/2013 vyhotovenom K. P. J., autorizačne overenom Ing. Jánom Hlavatým dňa 19. 3. 2013 a úradne overeným Správou katastra R. dňa 24. 6. 2013; vytyčovací náčrt č. 1850 a protokol o vytýčení hranice pozemku zo dňa 24. 6. 2013 tvoria neoddeliteľnú súčasť rozsudku; ďalej sa domáhali, aby žalovaný vypratol a odstránil na vlastné náklady plot nachádzajúci sa na nehnuteľnosti v katastrálnom území H. J. L. označený na LV č. XXXX ako parcela č. XXX/X, orná pôda o výmere 2.537 m². Žalobu skutkovo odôvodnili tým, že sú podielovým spoluvlastníkmi parcely č. XXX/X, pričom žalovaný je výlučným vlastníkom susedného pozemku parcela č. XXX/X o výmere 321 m², zastavané plochy a nádvoría, zapísaného na LV č. XX, okres R.; žalovaný má postavené oplotenie, betónové stĺpiky s natiahnutým pletivom, ktoré je

vybudované na pozemku žalobcov a zasahuje do pozemku žalobcov. Na základe žiadosti žalobcov vypracoval K. P. J. - Geodetické a kartografické práce, Bratislava, Vytyčovací náčrt č. 1850 pre určenie hranice medzi pozemkami parcela č. XXX/X, parcela č. XXX/XX, parcela č. XXX/XX, parcela č. XXX/X, parcela č. XXX/X, parcela č. XXX/X, dňa 17. 3. 2013, ktorý bol autorizácie overený Ing. Jánom Hlavatým dňa 19. 3. 2013 a úradne overený dňa 24. 6. 2013 Správou katastra R., pod číslom plánu 4/2013, pre katastrálne územie H. J. L.. Na základe tohto vytyčovacieho náčrtu bolo ustálené, že plot žalovaného neprechádza správnou hranicou, ale nachádza sa na pozemku žalobcov, a teda užíva neoprávnene bez ich súhlasu časť pozemku v ich spoluvlastníctve vo výmere 24 m².

1.1. Súd prvej inštancie mal z kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 5. 3. 2003 za preukázané nadobudnutie vlastníckeho práva žalovaným k predmetnému pozemku, ktorá nadobudla účinnosť povolením vkladu do katastra nehnuteľností dňa 7. 4. 2003. Žalovaný užíval pozemok od kúpy nehnuteľnosti nepretržite, pri zameraní pozemku neboli prítomní žalobcovia ani žalovaný v období, keď A. P. vyhotovil vytyčovací náčrt na určenie hranice medzi spornými pozemkami dňa 17. 3. 2013, ktorý bol úradne overený Správou katastra R. až dňa 24. 6. 2013. Protokol o vytyčení hranice pozemku bol vyhotovený na základe objednávky U. Š. zo dňa 4. 3. 2013, ktorý bol žalovanému odovzdaný dňa 20. 6. 2013 v byte pani Š.A., kedy mu bola oznámená skutočnosť, že zasahuje do pozemku žalobcov o výmere 24 m², pričom žalovaný nesúhlasil s návrhom riešenia na odkúpenie časti pozemku, ani s návrhom na vypratanie časti pozemku. Z výsluchu žalovaného mal súd prvej inštancie za preukázané, že hranica predmetného pozemku bola určená pôvodným oplotením, doposiaľ zostali aj železné rúrky v pôvodnom betónovom základe oplatenia, do rozsahu oplatenia nijakým spôsobom nezasahoval, nakladal s predmetným pozemkom vymedzeným oplotením ako s vlastnou nehnuteľnosťou a mal za to, že pozemok v danom polohovom vymedzení a danej výmere mu patrí.

1.2. Súd prvej inštancie uviedol, že pre posúdenie predmetu sporu - vypratania predmetného pozemku, ktorý mal neoprávnene užívať žalovaný v časti o výmere 24 m², čo bolo v konaní sporné, na návrh žalobcov nariadil znalecké dokazovanie. Zo znaleckého posudku č. 8/2018 vypracovaného A. Š. Š., znalcom z odboru geodézie a kartografie mal za preukázané, že vlastnícka hranica medzi pozemkami parcela č. XXX/X a parcela č. XXX/X, podľa geometrického plánu č. 37/2011 overenom č. 1882/11 je určená správne. Z nameraných údajov, vektorovej katastrálnej mapy GP č. 37/2011 a GP č. 241-2-2710-389/80 a po analýze znalec zistil, že oplatenie medzi pozemkami parcela č. XXX/X a parcela č. XXX/X záhrady, nie je v súlade s právnym stavom evidovaným v katastrálnom operáte; oplatenie žalovaného zasahuje do pozemku žalobcov parcela č. XXX/X tak, že bod č. 2 je posunutý vo vzdialenosti 3,85 m od právnej hranice a bod č. 107 je posunutý vo vzdialenosti 3,72 m od právnej hranice; celková plocha, ktorá vznikla týmto chybným oplatením predstavuje výmeru 24 m².

1.3. S poukazom na námietku žalovaného, že predmetnú časť pozemku žalobcov o výmere 24 m² vydržal, uviedol, že vydržanie predstavuje originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, pri ktorom sa oprávnený držiteľ stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť. Zákonnými predpokladmi vydržania je spôsobilý subjekt vydržania, spôsobilý predmet vydržania, dobrá viera (dobromyseľnosť), oprávnená držba po zákonom stanovenú dobu, uplynutie vydržacej doby. Predpokladom vydržania práva je skutočnosť, že držiteľ je so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu vec alebo právo patrí. Pokiaľ sa nadobúdateľ nehnuteľností, žalovaný uchopil držby časti parcely, ktorú nekúpil, môže byť so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že je vlastníkom aj tejto časti. Jedným z hľadísk pre posúdenie ospravedliteľného omylu držiteľa je aj pomer plochy kúpeného a skutočne držaného pozemku (rozsudok Najvyššieho sudu ČR zo dňa 9. 3. 2000, sp. zn. 22Cdo/1848/98, publikovaný v časopise Soudní rozhledy č. 7/2000). Dobrá viera je spravidla vylúčená tam, kde i laik musí pri zachovaní bežnej opatrnosti poznať, že užíva viac než kúpil. Samotná skutočnosť, že žalovaný si nenechal zamerať pozemok, nemôže znamenať nedostatok dobrej viery žalovaného, že mu časť pozemku nepatrí, nakoľko drží aj časť pozemku, ktorého nie je vlastníkom. V danom prípade držbu pozemku mohol žalovaný vykonávať na základe ospravedliteľného omylu, lebo s prihliadnutím na okolnosti prípadu nemohol mať pochybnosti o tom, že plocha pozemku nezodpovedá výmere v nadobúdacom titule, kúpnej zmluve. Nehnuteľnosť užívali v rovnakom rozsahu aj právni predchodcovia žalovaného, predávajúci žalovanému predali pozemok, ktorý už mal vybudované oplatenie. Počas držby nehnuteľností žalovaný ani právni predchodcovia žalovaného neboli vyzvaní na vypratanie pozemku. Žalovaný ani pri bežnej opatrnosti nemohol mať pochybnosti, že drží časť susedného pozemku žalobcov o výmere 24 m². Žalovaný užívaním pozemku prekračuje výmeru

pozemku asi o 4,56 % a tak v danom prípade ide o zanedbateľný rozsah s tým, že podľa konštantnej judikatúry sú prípustné rozdiely dosahujúce aj 50 %. Na uvedenom základe dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný ako oprávnený držiteľ mal predmetnú nehnuteľnosť v držbe po dobu desiatich rokov nepretržite od 7. 4. 2003 do 7. 4. 2013 (spolu s právnymi predchodcami viac ako 40 rokov), čím preukázal splnenie zákonných podmienok pre vydržanie časti spornej nehnuteľnosti podľa § 134 Občianskeho zákonníka; žalobu na vypratanie časti predmetného pozemku, odstránenie oplotenia, preto za použitia § 123, § 124, § 126 ods. 1, § 129, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 133 ods. 2, § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal proti žalobcom náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov 1/ a 3/ rozsudkom z 29. júna 2021 sp. zn. 16Co/231/2019 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, žalovanému proti žalobcom 1/ a 3/ priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. V nadväznosti na odvolacie námietky žalobcov 1/ a 3/ k správnosti skutkových zistení založených na argumente o nedostatku dobromyseľnosti žalovaného v dôsledku jeho vedomosti o neoprávnenom užívaní spornej časti pozemku žalobcov, o ktorej bol upovedomený geodetom A. E. P. ešte pred vytýčením hranice pozemku dňa 4. 3. 2013, o čom mal žalovaný vypovedať aj pred súdom prvej inštancie; odvolací súd uviedol, že výpoveď žalovaného je potrebné ako každý iný dôkaz hodnotiť celostne, a preto nemožno iba zo sentencie: „Ja som osobne nebol prítomný pri fyzickom zameraní pozemku, ja som mal len informácie od pani P., ktorá mi oznámila, že sa uskutočnilo zameranie pozemku, niekedy na jar 2013, osobne mu povedala, že obaja zasahujeme do pozemku žalobcov, v roku 2014 susedia odstránili oplotenie, ktoré zasahovalo do pozemku žalobcov.“ vyvodiť jednoznačný záver o vedomosti žalovaného, že časť pozemku patrí žalobcom ešte pred 4. 3. 2013. Pokiaľ ide o výsluch žalovaného na pojednávaní dňa 19. 5. 2016, treba pri hodnotení jeho výpovede tiež vziať na zreteľ ďalšie skutočnosti, o ktorých vypovedal a to, že kúpnu zmluvou uzatvorenou dňa 5. 3. 2003 nadobudol nehnuteľnosť nachádzajúce sa v katastrálnom území H. J. L., zapísané na LV č. XX, okres R., a to aj parcelu č. XXX/X o výmere 526 m². Predmetný pozemok bol už oplotený a pri kúpe nehnuteľností vychádzal zo znaleckého posudku vypracovaným znalcom A. E. O.. V apríli 2003 sa nastahovali do rodinného domu, opravili aj oplotenie, železné rúrky však zostali v pôvodnom betónovom základe. Na jar 2013 mu pán P. osobne oznámil, že bude vykonávať zameranie pozemku žalobcov, ktorý susedí s pozemkom žalovaného, požiadal ho o vstup na jeho pozemok; udelil geodetovi súhlas so vstupom na pozemok, ale osobne nebol prítomný pri zameraní pozemku; od pani P. sa dozvedel, že sa uskutočnilo zameranie pozemku na jar 2013. Spolu s pani P. bol v byte u pani Š. dňa 20. 6. 2013, kde bol prítomný aj pán P., a oznámili mu, že zasahuje do pozemku žalobcov o výmere 24 m², predložili mu Protokol o vytýčení hranice pozemku, podpísal len to, že bol oboznámený s výsledkom zamerania pozemku, ale potreboval čas na premyslenie. Nesúhlasil s návrhom na možnosť odkúpenia časti pozemku a taktiež nesúhlasil ani s vypratáním pozemku; mal za to, že keď pozemok kúpil mal požadovanú výmeru, v skutočnosti ide o dĺžku pozemku asi 6 metrov a šírku 4 metre, v strede oplotenia sa nachádza bránička, ktorá je pôvodná. Na uvedenom základe preto odvolací súd konštatoval správnosť skutkových zistení súdu prvej inštancie, na ktorých založil právne posúdenie námietky vydržania spornej časti pozemku parcela č. XXX/X o výmere 24 m² žalovaným; založených na zistení, že pokiaľ bol vklad vlastníckeho práva žalovaného k parcele č. XXX/X povolený Katastrálnym úradom v L. dňa 7. 4. 2003, tak uplynutím 10 rokov, dňa 7. 4. 2013, t. j. pred tým, ako sa žalovaný dňa 20. 6. 2013 preukázateľne dozvedel o nesúlade priebehu hraníc susediacich pozemkov, nadobudol k spornej časti pozemku vlastnícke právo vydržaním.

2.2. V nadväznosti na odvolaciu argumentáciu žalobcov, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie výsluchom pani P. a geodeta A. P., odvolací súd uviedol, že ide o uplatnenie novôt v odvolacom konaní (prostriedku procesného útoku). Koncepcia odvolacieho konania v civilnom sporovom konaní vychádza z tzv. neúplného apelačného systému. Neúplnosť apelácie znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie sú obmedzené, pretože základom pre neskôr - v odvolacom konaní vznesené námietky - sa nemôžu stať prostriedky procesnej obrany a procesného útoku (§ 149 CSP), ktoré neboli uplatnené v konaní na súde prvej inštancie, a s ktorými sa z tohto

dôvodu súd prvej inštancie nemal dôvod zaoberať, či venovať im v napadnutom rozhodnutí akúkoľvek pozornosť. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok. Právo na uvedenie prípadných novôt bude podmienené tým, že odvolateľ prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené na súde prvej inštancie, nemohol uplatniť na súde prvej inštancie bez svojej viny. Ak tento predpoklad úspešne nesplní, na novoty odvolací súd nemôže prihliadnuť. Na diskvalifikáciu novoty postačí opomenutie jej neskoršieho uvedenia a zavinenie z nedbanlivosti. Žalobcovia 1/ a 3/ v podanom odvolaní nekonkretizujú dôvod uplatnenia novoty v odvolacom konaní podľa § 366 CSP a tiež neuvádzajú žiadne skutočnosti, pre ktoré tieto prostriedky procesného útoku nemohli použiť v doterajšom priebehu konania bez svojej viny. Odvolací súd tak na uvádzanie nových skutočností neprihliadol.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa 1/ (ďalej aj „dovolatelka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ust. § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP, navrhujúc zrušenie rozsudku odvolacieho i prvoinštančného súdu a vrátenie veci súdu prvej inštancie, uplatniac si náhradu trov konania. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietala, že odvolací súd nepripustil návrh na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov p. P. a A. P. Poukázala pritom na znenie ust. § 366 písm. c) CSP, podľa ktorého prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť aj vtedy, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z listinných dôkazov - Protokolu o vytýčení hranice pozemku zo dňa 20. 06. 2013 a Výtýčovacieho náčrtu zo dňa 17. 03. 2013 jednoznačne vyplýva strata dobromyseľnosti žalovaného pred uplynutím vydržacej doby 07. 04. 2013. Žalovaný prestal byť dobromyseľný ešte pred dátumom samotného vytýčenia hranice pozemku dňa 04. 03. 2013, čo vyplýva aj z jeho samotnej výpovede na pojednávaní. Navrhované dokazovanie výsluchom uvedených svedkov bolo za účelom preukázania, že v konaní pred súdom prvej inštancie došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 366 písm. c) CSP). Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP namietala, že odvolací súd nesprávne právne posúdil uplynutie vydržacej doby, keď z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že najneskôr 04. 03. 2013 žalovaný prestal byť dobromyseľný, že mu vec patrí, preto je nesprávny právny záver, že u žalovaného došlo dňa 07. 04. 2013 k uplynutiu vydržacej doby, čím sa odvolací súd pri riešení otázky uplynutia vydržacej doby odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, s poukazom na rozhodnutia sp.zn. 2Cdo/271/2007 a 2Cdo/196/2008, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 22Cdo/1253/1999.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobkyne 1/ uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne, navrhol preto, aby dovolací súd dovolanie ako nedôvodné zamietol. K námietke o nevykonaní výsluchu navrhnutých svedkov poukázal na to, že išlo o neprípustné novoty v odvolacom konaní, ktoré sú v rozpore so zásadou sudcovskej koncentrácie. Žalobkyňa nepreukázala, z akého dôvodu nebol návrh na vykonanie dokazovania predložený už v konaní pred súdom prvej inštancie a neboli preukázané ani žiadne vady či procesné pochybenia v konaní pred súdom prvej inštancie. K námietke nesprávneho právneho posúdenia žalovaný uviedol, že dovolateľka v skutočnosti namieta nesprávne hodnotenie dôkazov.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne 1/ je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017, 9Cdo/72/2020).

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu

spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017, 9Cdo/72/2020).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017, 9Cdo/72/2020).

9. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

10. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania.

11. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

13. V danom prípade dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

15. V prvom rade treba uviesť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto

ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/214/2017, 8Cdo/73/2017, 9Cdo/175/2022). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti, pričom takúto vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil.

16. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

17. Dovolateľka namietajú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP oprela o tvrdenie, že odvolací súd sa dopustil nesprávneho procesného postupu, keď nevykonal výsluch navrhnutých svedkov s odôvodnením, že ide o neprípustnú novotu v odvolacom konaní.

18. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, treba považovať aj taký postup súdu, ktorým sa strane odmieta možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ktorým dochádza k odmietnutiu spravodlivosti, keď súdom prijaté závery nemajú svoj racionálny základ v interpretácii príslušných ustanovení právnych predpisov, a teda sú svojvoľné a neudržateľné a keď rozhodnutie súdu neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé.

19. Dovolací súd uvádza, že civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. V civilnom sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, ktoré sú podkladom pre určenie predmetu dokazovania. (I. ÚS 24/2019, 1Cdo/188/2021).

20. Z obsahu spisu vyplynulo, že strany sporu boli v priebehu prvoinštančného konania poučené podľa § 154 CSP o tom, že skutočnosti a dôkazy musia predložiť alebo označiť (resp. uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany) najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. V sporovom konaní sa uplatňuje zásada koncentrácie konania, ktorá znamená, že sú koncentrované vo fáze konania pred súdom prvej inštancie, ktoré s odvolacím konaním predstavuje jeden celok. V materiálnom zmysle zákonná koncentrácia konania znamená, že vyhlásenie dokazovania za skončené pred súdom prvej inštancie predstavuje moment v dokazovaní, po ktorom už na účely ďalšieho čiže odvolacieho konania nebudú v zásade nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany prípustné. Zákonná koncentrácia konania je totožná s princípom neúplnej apelácie, ktorý platí pre odvolacie sporové konanie. Dovolací súd dáva v tomto smere do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t.j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení

(9Cdo/169/2020).

21. Koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, tak ako na to správne poukázal aj odvolací súd. Neúplnosť apelácie znamená, že právo odvolateľa (ale aj protistrany - pozri § 373 ods. 4) použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Strany sporu mali v doterajšom priebehu konania niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť (za určitých predpokladov dokonca aj dodatočne potom, čo svoje predchádzajúce povinnosti nesplnili - pozri § 181 ods. 4) a boli opakovane súdom poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov (novoty, nóva) je takto prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok. Tieto podmienky sú stanovené dvojakým spôsobom: 1. taxatívne vymedzenie účelu použitia týchto novôt [resp. taxatívne vymedzenie odvolacích dôvodov, ktorých sa nóva týkajú - § 366 písm. a) až c)], 2. neporušenie procesnej diligencie sporovej strany v konaní pred súdom prvej inštancie. (MOLNÁR, Peter. § 366 [Novoty v odvolacom konaní]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek. Civilný sporový poriadok. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1243, marg. č. 1.).

22. Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú v zmysle § 149 CSP najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Ustanovenie § 366 CSP má základ v koncentrácii konania podľa § 153 a § 154 CSP. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú strany povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Podľa § 384 ods. 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 CSP. Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak 1/ sa týkajú procesných podmienok, 2/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, 3/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (pričom za takúto vadu nemožno považovať spôsob hodnotenia dôkazov, tak ako sa snažila argumentovať dovolateľka), alebo 4/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. V ostatných prípadoch prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, nie je možné uplatniť v odvolacom konaní. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 CSP najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu. (ANDRÁŠIOVÁ, A., HORVÁTH, E. Civilný sporový poriadok - komentár. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2022-6-7]. ASPI_ID KO160_2015SK. Dostupné z: www.aspi.sk. ISSN 2336-517X, m.m. III. ÚS 141/2019).

23. Podľa rozsudku najvyššieho súdu z 20. marca 2008, sp. zn. 5MCdo/4/2007 nemožnosťou označenia alebo predloženia skutočností alebo dôkazov bez viny účastníka občianskeho súdneho konania treba rozumieť nemožnosť ich procesného uplatnenia v procese dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, t.j. situáciu, keď účastník konania nemohol bez svojej viny skutočnosti alebo dôkazy označiť alebo predložiť, pretože o nich nevedel a ani inak z procesného hľadiska nezavinil nesplnenie svojej povinnosti ich tvrdenia alebo predloženia. Procesným uplatnením treba pritom rozumieť podanie účastníka, ktorým takú skutočnosť alebo dôkaz označil na účely jeho zaobstarania, vykonania a vyhodnotenia.

24. Z obsahu spisu je zrejmé, že návrh na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov bol predložený až v odvolacom konaní, pričom odvolací súd v bodoch 25. až 27. odôvodnenia svojho rozhodnutia dostatočne jasne a presvedčivo odôvodnil záver o procesnej neprípustnosti predloženého návrhu na doplnenie dokazovania, v súlade s vyššie citovaným princípom koncentrácie konania a princípom tzv. neúplného apelačného systému. Dovolateľka nepreukázala danosť dôvodu prípustnosti nového dôkazu v zmysle § 366 CSP, pričom za vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nemožno považovať ani to, akým spôsobom súd prvej inštancie vyhodnotil vykonané dokazovanie, v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov.

25. Dovolací súd zároveň poukazuje na to, že hodnotenie skutkových okolností, na ktoré odvolací súd pri svojich úvahách vzal zreteľ, dovolaciemu prieskumu nepodlieha. Pokiaľ dovolateľka, vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ust. § 420 písm. f) CSP, namietala aj nesprávne vyhodnotenie dôkazu - ustálenie času, kedy žalovaný nadobudol vedomosť o neoprávnenom užívaní časti pozemku žalobcov, najvyšší súd uvádza, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (v tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000, ako aj na rozhodnutia 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017, 9Cdo/159/2022). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti (II. ÚS 465/2017, II. ÚS 404/2023). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neutržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čo však v preskúvanom spore nenastalo. Rovnako nemožno konštatovať zo strany súdov nižších inštancií akúkoľvek logickú, funkčnú či teleologickú nekonzistentnosť v procese hodnotenia dôkazov.

26. Vzhľadom na uvedené dovolací súd uzatvára, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie procesne neprípustné, čo je dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

27. Dovolateľka uplatnila aj dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP v otázke podmienok vydržania, namietajúc odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

28. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

29. V zmysle § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa § 432 ods. 2 CSP sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia, pričom právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

30. Dovolací súd v prvom rade uvádza, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných

ustanovení). Je potrebné však zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne iba tá právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

31. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

32. V prejednávanej veci dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodila z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

33. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá "odklon" od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ vždy musí ísť o otázku právnu, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP prípustné (k tomu pozri R 1/2018).

34. Dovolateľka v dovolaní namietala, že odvolací súd nesprávne posúdil právnu otázku vydržania vlastníckeho práva žalovaného k spornej časti pozemku, konkrétne namietajúc skutkový záver o tom, kedy sa žalovaný preukázateľne dozvedel, že neoprávnene užíva časť pozemku žalobcov, a teda kedy prestal byť dobromyseľným držiteľom. Odvolací súd uzavrel, že žalovaný sa o tejto skutočnosti dozvedel dňa 20. 06. 2013, t.j. až po uplynutí 10-ročnej vydržacej doby, dovolateľka namietala, že sa o tejto skutočnosti dozvedel najneskôr dňa 04. 03. 2013, t.j. pred uplynutím 10-ročnej vydržacej doby. Podľa odvolacieho súdu je teda evidentné, že dovolateľka namieta vyhodnotenie preukázaného skutkového stavu, konkrétne skutkovej otázky, kedy sa žalovaný preukázateľne dozvedel, že neoprávnene užíva časť pozemku žalobcov, a teda kedy prestal byť dobromyseľným držiteľom. Rozdiel medzi skutkovou a právnou otázkou priliehavo vysvetlil už odvolací súd v bode 18. odôvodnenia svojho rozhodnutia.

35. Otázka či v konkrétnom prípade bola dobromyseľnosť preukázaná alebo nepreukázaná, nie je otázkou interpretácie práva, ale otázkou dostatku či naopak nedostatku skutkových zistení pre jeden alebo druhý možný záver, a teda primárne vecou dokazovania (vyhodnotenia skutkových zistení potrebných pre formulovanie následného právneho záveru, či došlo k vydržaniu). V takomto prípade sa potom dovolaciemu súdu javí, že ide skôr o otázku skutkovú, keďže mimo akúkoľvek pochybnosť ide len o proces hodnotenia dôkazov. Zároveň platí, že vyhodnotenie existencie či neexistencie dobromyseľnosti v konkrétnom prípade závisí od posúdenia jedinečných skutkových okolností posudzovanej veci, čo činí uvedenú otázku nespôsobilou na zovšeobecnenie, ktoré sleduje jeden z účelov § 421 ods. 1 CSP (7Cdo/180/2019, I. ÚS 449/2024).

36. Dovolací súd však nie je treťou inštanciou, a preto sa pred ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého sama polemika s rozhodnutím

odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP (m. m. 3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017, 9Cdo/216/2021).

37. Právne posúdenie predmetu sporu spočívalo v riešení otázky splnenia podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním v zmysle § 134 OZ, pričom súdy nižších inštancií pri riešení tejto otázky vychádzali z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorú tvoria aj dovolateľkou citované rozhodnutia sp.zn. 2Cdo/271/2007, 5Cdo/49/2010, 3Cdo/12/2010 a ďalšie. Nie je preto možné konštatovať, že by zo strany odvolacieho súdu došlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Za odklon nemožno považovať to, že odvolací súd ustálil skutkovú otázku vedomosti držiteľa o strate dobromyseľnosti inak ako tvrdila dovolateľka.

38. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalobkyne 1/ v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

39. Dovolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

40. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.